

rette sin Taktik og sin Fremgangsmaade efter det.

Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) udtalte, da han havde Ordet, at det kunde være, at den nuværende Regering da fik at mærke, at der var et Landsting. Ja, det er vist højst sandsynligt. Det er højst sandsynligt, at Landstinget her vil sætte sig imod, at disse Love forandres, saaledes som Regeringen ønsker, at de skulle forandres, og saaledes som vi kunde ønske, at de bleve forandrede. Da Landstingets Billigelse kræves dertil, vil denne Fremgangsmaade utvivlsomt føre til en Kamp mod Flertallet i dette Ting; men hvis det skulde lykkes Regeringen at faa Tilhold hos Vælgerne ved de nu kommende Valg, vil den blive stærk nok til at tage en Kamp op mod Landstinget og efter min Opfattelse stærk nok til at opløse Landstinget og ogsaa de kongevalgte paa dette Spørgsmaal og ad den Vej søge at faa gennemført de Forandringer i Militærlovene, som vi ere enige om, det radikale Parti som Endemaal og vi som Begyndelsen til videre Udvikling af den Sag. Ogsaa under de Forhold tror jeg at turde tilsige Regeringen Socialdemokratiets mest energiske Støtte.

Til disse Bemærkninger, som jeg har fundet mig foranlediget til at gøre — det er det, der i Øjeblikket interesserer vort Parti mest og, jeg tør sige, interesserer det store brede Lag i Befolkningen mest —, skal jeg føje, at der har været rejst Spørgsmaal i det andet Ting om, hvorvidt vi stemte for Finansloven eller ej, og der har været gjort Bemærkninger om, at vi ikke gjorde det. Det er ganske naturligt, at Socialdemokratiet ikke stemmer for en Finanslov, der indeholder ca. 32 Mill. Kr. som Bevillinger til militære Foranstaltninger. Det er ganske naturligt, thi det kunne vi ikke gøre. Men jeg ser ogsaa saaledes paa det, at skulde det forme sig saaledes, og det kan maaske forme sig saaledes i Tidens Løb, at noget saadant vilde blive nødvendigt for Socialdemokratiet, finde vi vel en Form, under hvilken vi, uden at tage Militarismen i Favn, kunne støtte Ministeriet ad denne Vej, men det er jo noget, der ligger ude i Fremtiden.

Jørgen Pedersen: Jeg skal ikke komme ind paa finansielle Betragtninger hverken over Nutiden eller Fortiden, om den sidste skal jeg dog sige, at jeg har og har længe haft den Opfattelse, at vi alle

have Skyld i, at der ikke er blevet gaaet frem med tilstrækkelig Forsigtighed.

Der blev af den første ærede Taler (Johansen) gjort opmærksom paa, at der i den Periode, der er gaaet, og hvori vi have brugt de mange Penge, er blevet gennemført mange nyttige og prisværdige Reforme, og det skal jeg ikke bestride, at der er. Jeg tror, at der ved Siden af er afholdt Udgifter, som kunde have været mindre, og jeg tror, at de ogsaa vilde være blevne mindre, dersom man i Tide havde haft tilstrækkelig finansielt Overblik og navnlig havde gjort sig det klart, at selv om Penge gaa meget rigeligt ind til en vis Tid, kan man fornuftigvis ikke vente, at de vedblive at gaa ind lige saa rigeligt, men at der vil komme en Tid, da man maa regne med meget mindre, og den Tid maa en fornuftig Husholder tage Hensyn til.

Men den Tid, der er gaaet, er jo gaaet, og der er ikke noget at gøre ved det. I den Tid, der forestaar, vil man ganske sikkert blive nødt til ikke blot i Ord, men ogsaa i Gerning at vise større Sparsommelighed, ligesom man sandsynligvis ogsaa vil blive nødt til, selv om Tiderne ret kraftigt skulde slaa om, at gaa til forøgede Indtægter for i det hele taget at faa en fornuftig Balance igen.

Jeg har nærmest tænkt at sige nogle Ord om Regeringens Forhold til den Forsvarsordning, som vi efter saa megen Møje og med saa megen Resignation fik gennemført i Fjor Sommer. Det ærede Medlem, der nu talte (Harald Jensen), var jo meget vel tilfreds med Regeringens Stilling paa dette Punkt. Han afleverede ganske vist en lille venskabelig Spydighed, men det antager jeg ikke, hans gode Venner i Regeringen tage ham ilde op. Han gjorde opmærksom paa, at der syntes at have været nogen Uoverensstemmelse til Stede mellem Regeringen og dens Parti eller mellem Regeringens enkelte Medlemmer indbyrdes, men nu troede han, det var overstaaet, saaledes at Partiet var blevet enigt med Regeringen og Regeringen med sig selv. Og det kan jo ikke bestrides, at der undertiden har været en noget forskellig Klang i de Udtalelser, vi have hørt fra Regeringens Side — navnlig fra et Par af Regeringens Medlemmer — og i dem, der have lydt i de sidste Dage under Generaldebatten i Folketinget. Jeg skal ikke opholde mig ved den højtærede Finansministers berømte Udtalelse: „Lov er Lov, og Lov skal holdes“; den er i Virkeligheden mere selvfølgelig